

Evangelí del divendres de la setmana IV de Pasqua: Jesús, camí i model del caminant

Evangelí i comentari del divendres de la setmana IV de Pasqua. “Jo soc el Camí, la Veritat i la Vida; ningú no va al Pare, si no és a través meu”. Jesús ha obert el camí que mena al cel i ens hi ha preparat un lloc. Fins i tot ens acompanyarà pel camí.

Evangelí (Jn 14, 1-6)

En aquell temps, digué Jesús als seus deixebles:

Que els vostres cors s'asserenin.
Creieu en Déu, creieu també en mi. A casa del meu Pare hi ha moltes estances; si no hi fossin, ¿us podria dir que vaig a preparar-vos-hi estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré amb mi, perquè també vosaltres estigueu allà on jo estic. I allà on jo vaig, ja sabeu quin camí hi porta.

Tomàs li pregunta:

—Senyor, si ni tan sols sabem on vas, com podem saber quin camí hi porta?

Jesús li respon:

—Jo soc el camí, la veritat i la vida. Ningú no arriba al Pare si no és per mi.

Comentari

“Que els vostres cors s’asserenin”. Quan Jesús va dir aquestes paraules als apòstols poc abans de ser arrestat, sabia exactament allò que les properes hores i dies portarien i la incertesa que significaria per als deixebles. Jesús va demanar als apòstols que tinguessin fe en Ell; i a través del text inspirat a nosaltres ens demana també aquesta confiança profunda. La confiança en nostre Senyor és el remei veritable per a la preocupació i l'ansietat.

Jesús continua: “A casa del meu Pare hi ha moltes estances”. S'està referint clarament al cel i afegeix paraules que ens han d'animar: us prepararé estança. Hi ha una estança designada per a cadascun de nosaltres. No és aquest un pensament tranquil·litzador, que l'estança ja hi és, si només posem la confiança en Ell i seguim els seus camins?

Perquè això és el següent que Jesús diu: "Jo soc el camí, la veritat i la vida. Ningú no arriba al Pare si no és per mi". Tots estem en un camí, el camí de la vida. Hi ha molts trencalls i molts carrers laterals. No ens hem de confondre ni perdre, però, perquè Jesús mateix és el camí veritable que porta al Pare i a la vida eterna.

Com que Jesús mateix és el camí, arribarem al destí sempre que ens hi mantinguem i avancem, la qual cosa significa identificar-nos veritablement amb els ensenyaments i la manera de vida que nostre Senyor estableix per als seguidors. De fet, els primers cristians eren coneguts com a "seguidors del Camí" (cf. Ac 9, 2; 19, 23; 24, 14 i 22).

Com escriu sant Tomàs d'Aquino: "Si busques per on has d'anar, acull en tu Crist, perquè ell és el camí (...). És millor caminar pel camí, encara que sigui coixejant, que caminar

ràpidament fora de camí. Perquè qui va coixejant pel camí, encara que avanci poc, es va acostant a la meta” (Sant Tomàs, *Comentari a l'Evangelí de sant Joan*, cap. 14, lec. 2). Cada vegada que intentem imitar nostre Senyor, l'estem prenent com a camí.

A més, en anar al Pare, Jesús ens envia l'Esperit Sant, que roman amb nosaltres i ens guia, fins al dia que anirem on Ell ha anat; i ens reunirem amb Ell a la casa del Pare.

Andrew Soane // Yogendra Singh - Pexels

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelí-del-divendres-de-la-setmana-iv-de-pasqua-jesus-cami-i-model-del-caminant/>
(02/04/2026)